

מי שהוציא אוהו פרק רביעי עירובין

מז.

עין משפט
נר מצוה

לח א מ"י פ"א מהל' יבוס
הלכה י"ט סג' סג' כ"ד
טו"ש"ע א"ר"ע י"י קס"ד ספ"ק
א וס"י ג' ספ"ק ב'
ב א"ב ב מ"י פ"א מהל' יבוס
גירוסה ה"ל י"ז וה' הלכה
כ סג' ע"ש ג' טו"ש"ע א"ר"ע
ס"י ג' ספ"ק א'
ב ד מ"י פ"ט מהל' ע"ז
הלכה י"ט סג' ל"און ממ
טור ש"ע י"ד ס"י קמט ספ"ק
ג ונכ"ד אלפס הלכות טומאה
דף סה"ל
בא ה ו מ"י פ"ג מהל' אכל
הלכה י"ט סג' ל"און רלג
טור ש"ע י"ד ס"י שע"ט ספ"ק
א ונכ"ד אלפס טס']

רבינו הגנאל

שלש הצירות של שני
בתים כו' ופרקינן כדפרקינן
לעילא ואקשינן מיהא דתנן
ר' יהודה אומר אחד עני
ואחד עשיר לא אמרו
מעריבין אלא להקל על
העשיר שלא יתאזרח בקצת
ולעורב ברבלי. ומתני ליה רב
(נחמ) חייא בר אשי לחייא
בר רב קמיה רב, אחד עני
ואחד עשיר, ואיל' רב אמתיא
הלכה כו' יהודה. כלומר
קבעה במשנתו הילכתא
כו' יהודה, ואי אתא לאה
דרי' יוחנן למה ליה למתניה
במתני' אפי' דלא תניא הא
ידע הילכתא כו' יהודה
דגא' ד מאיר פליג עלי'.
ודחינן דילמא רב פליג
על ר' יוחנן ואמר לינתוה
להני כללי, ורב ור' יוחנן
הלכה כו' יוחנן. אלא מיהא
דתנין היבמה לא תחלוץ
ולא תתייבם עד שיהו לה
שלושת חדשים, וכן שאר
כל הנשים לא ינשאו ולא
יתארסו עד שיהו להן שלשה
חדשים, אחד בתולות ואחד
בעולות אחד אלמנות ואחד
גרושות כו'. ר' יוסי אומר כל
הנשים יתארסו חוץ מאלמנה
מפני האיבול. וא"ר (יוסי)
[אסין] א"ר יוחנן הלכה כו'
יוסי. ואמר מכלל דיחיד
פליג עליה. אין והתניא הרי
שהיה רדופה לילך לבית
אביה, או שהיתה לה כנס
מבעלה או שהיה בעלה זקן
או חולה או שהיתה חולה
או קטנה או אילונית או
עקרה או זקנה שאינה ראויה
לילד, והמפלת לאחר מיתת
בעלה צריכה להמתין שלשה
[חדשים] דברי ר' מאיר, ר'
יוסי מתיר ליארס ולהנשא
מיד. למה ליה לר' יוחנן
למירא הלכה כו' יוסי והא ר'
יוחנן הוא דאמר ר' יהוד' ור'
יוסי הלכה כו' יוסי, וכל שכן
ר' מאיר ור' יוסי שהלכה כו'
יוסי. אלא ש"מ לינתוה להני
כללי. ודחינן ומא' קשיא
דילמא לעולם אינתוה להני
כללי, ר' יוחנן לא אישטרך
למירא הכא הלכה אלא כדי
לאפוקי מדב נחמן אמר
שמואל דאמר הלכה כו'
מאיר בברייתו, והא גזירה
היא דגזר עקרה ואילונית
ומי שאינה ראויה לילד
ואפי' המפלת לאחר מיתת
בעלה, אטו דארוה לילד.
אתה לדחייה לאה דרב נחמן
אמר שמואל, ואמר הילכתא
כו' יוסי פליג על ר' מאיר.
אלא מיהא דתניא הולכין
ליירד של גזרם ולוקחין
מן חוץ בהמה עד (דמט)
[ומטפאן] ללמד תורה ולישא
אשה, א"ר ר' יהוד' אימתי
בזמן שאינו מוצא ללמד
בתורה טיטא ללמד. נ"י
אומר ר' בון מוצא שמוצא
ללמוד ומי יטמאן לפי

שלש הצירות של שני בתים כו' ופרקינן כדפרקינן לעילא ואקשינן מיהא דתנן ר' יהודה אומר אחד עני ואחד עשיר לא אמרו מעריבין אלא להקל על העשיר שלא יתאזרח בקצת ולעורב ברבלי. ומתני ליה רב (נחמ) חייא בר אשי לחייא בר רב קמיה רב, אחד עני ואחד עשיר, ואיל' רב אמתיא הלכה כו' יהודה. כלומר קבעה במשנתו הילכתא כו' יהודה, ואי אתא לאה דרי' יוחנן למה ליה למתניה במתני' אפי' דלא תניא הא ידע הילכתא כו' יהודה דגא' ד מאיר פליג עלי'. ודחינן דילמא רב פליג על ר' יוחנן ואמר לינתוה להני כללי, ורב ור' יוחנן הלכה כו' יוחנן. אלא מיהא דתנין היבמה לא תחלוץ ולא תתייבם עד שיהו לה שלושת חדשים, וכן שאר כל הנשים לא ינשאו ולא יתארסו עד שיהו להן שלשה חדשים, אחד בתולות ואחד בעולות אחד אלמנות ואחד גרושות כו'. ר' יוסי אומר כל הנשים יתארסו חוץ מאלמנה מפני האיבול. וא"ר (יוסי) [אסין] א"ר יוחנן הלכה כו' יוסי. ואמר מכלל דיחיד פליג עליה. אין והתניא הרי שהיה רדופה לילך לבית אביה, או שהיתה לה כנס מבעלה או שהיה בעלה זקן או חולה או שהיתה חולה או קטנה או אילונית או עקרה או זקנה שאינה ראויה לילד, והמפלת לאחר מיתת בעלה צריכה להמתין שלשה [חדשים] דברי ר' מאיר, ר' יוסי מתיר ליארס ולהנשא מיד. למה ליה לר' יוחנן למירא הלכה כו' יוסי והא ר' יוחנן הוא דאמר ר' יהוד' ור' יוסי הלכה כו' יוסי, וכל שכן ר' מאיר ור' יוסי שהלכה כו' יוסי. אלא ש"מ לינתוה להני כללי. ודחינן ומא' קשיא דילמא לעולם אינתוה להני כללי, ר' יוחנן לא אישטרך למירא הכא הלכה אלא כדי לאפוקי מדב נחמן אמר שמואל דאמר הלכה כו' מאיר בברייתו, והא גזירה היא דגזר עקרה ואילונית ומי שאינה ראויה לילד ואפי' המפלת לאחר מיתת בעלה, אטו דארוה לילד. אתה לדחייה לאה דרב נחמן אמר שמואל, ואמר הילכתא כו' יוסי פליג על ר' מאיר. אלא מיהא דתניא הולכין ליירד של גזרם ולוקחין מן חוץ בהמה עד (דמט) [ומטפאן] ללמד תורה ולישא אשה, א"ר ר' יהוד' אימתי בזמן שאינו מוצא ללמד בתורה טיטא ללמד. נ"י אומר ר' בון מוצא שמוצא ללמוד ומי יטמאן לפי

שלש הצירות של שני בתים כו' ואמר רב חמא בר גוריא אמר רב הלכה כרבי שמעון ומאן פליג עליה רבי יהודה והא אמר רבי יהודה ור"ש הלכה כרבי יהודה ומאי קושיא דילמא הכא נמי היכא דאיתמר איתמר היכא דלא איתמר לא איתמר אלא מהא דתנן המניח את ביתו והלך לשבות בעיר אחרת אחד נכרי ואחד ישראל אומר לבני הצירות דברי רבי מאיר רבי יהודה אומר אינו אומר נכרי ואומר רבי יוסי אומר ישראל אינו אומר מפני שאין דרך ישראל לבא בשבת רבי שמעון אומר אפילו הניח את ביתו והלך לשבות אצל בתו באותה העיר אינו אומר שכבר הסיה דעתו ואמר רב חמא בר גוריא אמר רב הלכה כר"ש ומאן פליג עליה ר"י. והא אמרת רבי יהודה ור"ש הלכה כרבי יהודה ומאי קושיא דלמא הכא נמי היכא דאיתמר איתמר היכא דלא איתמר לא איתמר אלא מהא דתנן וזהו שאמרו העני מערב ברגליו רבי מאיר אומר אנו אין לנו אלא עני רבי יהודה אומר אחד עני ואחד עשיר לא אמרו מעריבין בפת אלא להקל על העשיר שלא יצא ויערב ברגליו ומתני ליה רב חייא בר אשי לחייא בר רב קמיה רב אחד עני ואחד עשיר ואמר ליה רב סיים בה נמי הלכה כרבי יהודה תרתי למה לי והא אמרת ר"מ ורבי יהודה הלכה כרבי יהודה ומאי קושיא דילמא רב לית ליה להני כללי אלא מהא דתנן היבמה לא תחלוץ ולא תתייבם עד שיהו לה שלושה חדשים וכן שאר כל הנשים לא ינשאו ולא יתארסו עד שיהו להן שלושה חדשים אחד בתולות ואחד בעולות אחד אלמנות ואחד גרושות ואחד ארוסות ואחד נשואות ר' יהודה אומר נשואות יתארסו וארוסות ינשאו חוץ מארוסה שביהודה מפני שלבו גם כה ר' יוסי אומר כל הנשים יתארסו חוץ מן האלמנה מפני האיבול ו אמרינן רבי (אליעזר) לא על לבי מדרשא אשכחיה לרבי אסי דהוה קאים אמר ליה מאי אמור בני מדרשא אמר ליה הכי אמר רבי יוחנן הלכה כרבי יוסי מכלל דיחידא פליג עליה אין והתניא הרי שהיתה רדופה לילך לבית אביה או שהיתה לה כנס עם בעלה או שהיה בעלה זקן או חולה או שהיתה חולה עקרה וקנה קטנה ואילונית ושאינה ראויה לילד או שהיה בעלה חבוש בבית האסורין המפלת לאחר מיתת בעלה כולן צריכין להמתין ג' חדשים דברי ר"מ רבי יוסי מתיר ליארס ולינשא מיד למה לי והא אמרת ר"מ ורבי יוסי הלכה כו' יוסי ומאי קושיא דלמא לאפוקי מדרב נחמן אמר שמואל דאמר ר' הלכה כרבי מאיר בגזירותיו אלא מהא דתניא ד הולכין ליירד של נכרים ולוקחים מהן בהמה ועבדים ושפחות בתים שדות וכרמים וכותב ומעלה בערכאות שלהן מפני שהוא כמציל מידו ו ואם היה כהן מטמא בחוצה לארץ לרדן ולערער עמהו וכשם שמטמא בחוצה לארץ כך מטמא בבית הקברות בית הקברות ס"ד טומאה דארוייתא היא אלא בבית הפרס דרבנן ומטמא לישא אשה וללמוד תורה אמר רבי יהודה אימתי בזמן שאין מוצא ללמוד אבל מוצא ללמוד לא יטמא ר' יוסי אומר ר' אף בזמן שמוצא ללמוד נמי יטמא לפי שאין

שלש הצירות. לקמן כביד מערבין (דף נט.) וקאמר ר' יהודה עיר של רבים ונעשית של יחיד שנתמעטו אכולוסיה מעבור צרכותיה כ' ריבוא ולא דמיא השתא לדגלי מדבר אין מערבין את כולה יחד אלא אם (א) שיר חוזה לה נ' דיוויג שלא יערכו עמה למיהו היכר לעיר של רבים דלא יערכו כולה אלא מצוהות מצוהות ר"ש אומר דיו לשייר ג' חליות של צ' צ' בעלי צמים: אומר על בני חליות. שלא יוצאו מצותיהן לחצר מפני שיש לו רשות בחצר ואע"פ שאינו צעיר אומר עליהן אם לא יערכו קודם שהלך: רבי יהודה אומר אינו אומר. אף על פי שאינו צעיר שהרי יכול לבא ואין זה (א) הסחמ מן הלב אבל ישראל משהלך מכאן ולא בל מערב שבת הסיה לצינו מלבו כל השבת שהרי לא יצא הלך כמאן דלית לה לכו דירה בעלים דמי: לשבוס אלל בסו. מאמס אפילו בצוהות העיר: רבי יוסי. פליג עליה דאמר צעיר אחרת אינו אומר הא בצוהות העיר אומר ורבי יוסי נמי פליג עליה אלא חד מינייהו נקט: וזה שאמרו צפירקין היא (דף נט.): אנו אין לנו. שיכול לקנות שציתה ברגליו בלא עירוב פת אלא עני כלומר מי שהוא צדק ואין עמו פת: אחד עשיר. היובש צביתו אם רלה ליה בעצמו ולהחשיך שם על התמוס קונה לו שציתה: שלא יאל. מפני הטורח ועירב ברגליו אלא המירו לשלוח עירוב צפת ע"י שלוחו: ומסני ליה רב חייא בר אשי. למתני לחייא בר רב קמיה רב: אחד עני ואחד עשיר. מילתיה דרבי יהודה: למה ליה. למיפסק הלכה כרבי יהודה (א) דרבי מאיר פליג עליה הא כילת לעיל להיכא דלא איתמר הלכה לא כמר ולא כמר עבדין כרבי יהודה: רב לית ליה להני כללי. ומסוס דרב לית ליה קאמרת לינתוה והא ר' יוחנן קאמר להו והלכה כו' יוחנן: היבמה לא סהלו. בתוך ג' חדשים למיתת בעלה. מפרש טעמא צימותו [מא]: שמה מעוברת היא ותלית מעוברת אינה חליטה וא"ת תחלוץ היום (ב) העני מערב ברגליו. כגון זה שהוא פל מנאל מעוברת אינה חליטה ור"ת תחלוץ אלא תלד וולד של קיימא ואם לא תמנאל מעוברת אינה חליטה חרות של תלד וולד שאינו של קיימא תחלוץ פעם שניה שמה היא וולד של קיימא ואינה חליטה לאוסרה לכהונה ונמנאל מנריכה כרוז לכהונה ולירכה דלמא איכא דהוי בחליטה ולא הוי דכרחה וסדר שרו חלוטה הוי: ולא פשיט. שמה מעוברת היא ונמנאל פל על אשת אחי שיש לה (א) צנים והרי היא עליו צכרת אבל לאחר שלשה דניכר זה שציתה מעוברת או תחלוץ או תתייבם: שאר כל הנשים כו'. שמה תלד בתוך תשעה למיתת בעלה ספק בן שבעה לאחרון ספק בן תשעה לראשון ובעינן הצמח כדאמרין צימותו (דף נט.) שמה יבש אשת אחי מנאמו ועוד יש איסורין הרבה: ולא יתארסו. גזר רבנן אירוסין אטו נשואין: אחס צנוותו כו'. מפרש התם (סג): אחת שנישאו לזה כשהן בתולות ואחת שנישאו לזה כשהן שנתאלמנה או נתגרשה בעולה זה צין מן האירוסין צין גזר עשירי היא גזר רבנן ארוסה לטו נשואה אחת הגט או אחר המיתה ג' חדשים: אחס ארוסות. אף על גב דארוסה לא צת עשירי צין גזר רבנן ארוסה לטו נשואה: דברי ר"מ לא גרסי' אלא סתמא היא: יתארסו. מיד דהא לא מיעברא משני תוך ג' ואם תלד בתוך ט' ודאי דראשון הוא דאי מאחרון בן ששה הוא ולא חיי: והארוסות. שנתאלמנו או שנתגרשו מן האירוסין ינשאו מיד דהא לא מיעברא מראשון: חוץ מן הארוסה שציהויה. שהיו רגילין ליחד חתן וכלה קודם כניסתן לחופה כדאמרין צכחותו (דף נט.) גס צה. רגיל זה ומכירה ומרוכה לו: כל הנשים יתארסו. אסתג קמא פליג דאסר אפי' ליארס וארצני יהודה פליג דשרי ארוסה לינשא: חוץ מן האלמנה מפני האיבול שחסורה ליארס כל ימי אצלה אבל גרושה יתארס מיד: הלכה כו' יוסי. דמתיר ליארס מיד: ואמרין מכלל. דהך סתמא דתניא לעיל אחת ארוסות ואחת נשואות יחידא היא: והסניא. צימותא: דרופה לילך לבית אביה. תדירה לרור צבית אציה צעיר אחרת ואינה ראויה עם בעלה: חולה. ואינה מקבלת טורח שמשית. עקרה. ולשמן מול שכבר נישאת לג' בני אדם ולא ילדה להן והחוקה עקרה: אילונית. ממעי אמה עני לה שציתה שצין לה שציתה ואל דדין ואל דדין ואל דדין אילונית דוכרתיא כלי' ע"ה שאינו יולד: ושאינה ראויה לילד. מחמת משקה סס: דברי ר"מ. אלמא ר"מ הוא דגזר וזהו דהיה דפשיטא לן לצימית מעוברת וה"ה לארוסה: ולמה ליה לר' יוחנן למימר הלכה כו' יוסי דהא אינה גופיה כיל לעיל [מו]: ר"מ ורבי יוסי הלכה כו' יוסי אלא ש"מ לא אמר ר' יוחנן להני כללי אלא הנך אמוראי אחרניהו מנפשיהו: ומאי קושיא דלמא. אע"ג דכיליניהו ר' יוחנן אישטרך ליה למיפסק בהא משוס דהוה רבי מאיר מחמיר ואמר שמואל הלכה כרבי מאיר בגזירותיו בכל מקום שהחמיר ואמא רבי יוחנן לאפוקי לדשמואל מיהא דבהא הלכה כרבי יוסי: ליריד. שוק הנקבע ליום חג של עובדי כוכבים ולוקחין מהן צמים ושדות מפני שממעטין א"י נמי משוס ישוב א"י: בהמה ועבדים ושפחות. מפני שמכניסין לקדושה: ומעלה. השטר: צערכאות שלהן. לפני דייגיהן לתמוס ואע"פ שהוא חשיבות להן ואיכא למיחש דלמא אזלי ומודו אפי' שרי: מפני שהוא כמציל מידם. שלא יחזור העובד כוכבים ויערער על המכירה: צים הקברות ס"ד. הא עבר בלאו: שאינו מוצא ללמוד. בחרו:

(א) [לקמן טס': א] (ב) לקמן סג': כו. ע"פ (א) [לקמן פ"א ע"פ] (ד) לקמן נט': (א) [לקמן נט': א] (א) ימות מלא. (א) [סג] (א) [נ"ל אלמנא] (ב) כמותו: ע"ש ימות מנ: ע"ש [מוספי' ימות פ"ו ה"ו] (ע"ש כמה שנינו,) (א) [כחבות נז. ס': א] (ב) [ע"י מוס' בינה כו. ד"ה אלא ר"מ ומוס' ימות לו. ד"ה מי עבד ומוס' צ"ק ל: ד"ה והמס' ומוס' צ"מ עב. ד"ה קונסין ומוס' צ"ב ד: ד"ה והמס' ומוס' צ"מ קי. ד"ה ארבע ומוס' צ"מ קי. ד"ה ר"מ] (א) מ"ק יא. ע"ז יג. (א) ס"א: לו. (א) ס"א: זכר. (א) [כחבות יא]. (א) ס"א: ליום אר של ע"ז. (א) [ע"י מוס' ימות מנ: ד"ה נ"ן].

גהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה של ובי אלא אם כו' עיר: (א) ד"ה נכרי ובי ואלו הוה הסיה וכו' וכו' מן הלכ: (א) ד"ה למה ליה וכו' כרבי יהודה היכא ד"ר"מ פליג:

גליון הש"ס

גמ' והא אבירא ר"י ור"ש הלכה כו'. ע"י מוס' לקמן דף ק"ע ע"ד ד"ה אישטרך גמ' בבית הפרס דרבנן ונפסקא. ע"י ברייתו דף טו ע"פ מוס' ד"ה הכי איל:

מוסף רש"י

אמר לבני הצירות. ודחה צבית שמה דירה (לקמן טו.). אינו אומר. דלא שמה דירה (טו.). ר' יוסי אומר נכרי אומר. ר' יוסי נמי סברה ליה לאו שמה דירה. מיוס נכרי אומר שמה יבא היום (ב) העני מערב ברגליו. כגון זה שהוא פל מעוברת אינה חליטה ור"ת תחלוץ אלא תלד וולד של קיימא ואם לא תמנאל מעוברת אינה חליטה חרות של תלד וולד שאינו של קיימא תחלוץ פעם שניה שמה היא וולד של קיימא ואינה חליטה לאוסרה לכהונה ונמנאל מנריכה כרוז לכהונה ולירכה דלמא איכא דהוי בחליטה ולא הוי דכרחה וסדר שרו חלוטה הוי: ולא פשיט. שמה מעוברת היא ונמנאל פל על אשת אחי שיש לה (א) צנים והרי היא עליו צכרת אבל לאחר שלשה דניכר זה שציתה מעוברת או תחלוץ או תתייבם: שאר כל הנשים כו'. שמה תלד בתוך תשעה למיתת בעלה ספק בן שבעה לאחרון ספק בן תשעה לראשון ובעינן הצמח כדאמרין צימותו (דף נט.) שמה יבש אשת אחי מנאמו ועוד יש איסורין הרבה: ולא יתארסו. גזר רבנן אירוסין אטו נשואין: אחס צנוותו כו'. מפרש התם (סג): אחת שנישאו לזה כשהן בתולות ואחת שנישאו לזה כשהן שנתאלמנה או נתגרשה בעולה זה צין מן האירוסין צין גזר עשירי היא גזר רבנן ארוסה לטו נשואה אחת הגט או אחר המיתה ג' חדשים: אחס ארוסות. אף על גב דארוסה לא צת עשירי צין גזר רבנן ארוסה לטו נשואה: דברי ר"מ לא גרסי' אלא סתמא היא: יתארסו. מיד דהא לא מיעברא משני תוך ג' ואם תלד בתוך ט' ודאי דראשון הוא דאי מאחרון בן ששה הוא ולא חיי: והארוסות. שנתאלמנו או שנתגרשו מן האירוסין ינשאו מיד דהא לא מיעברא מראשון: חוץ מן הארוסה שציהויה. שהיו רגילין ליחד חתן וכלה קודם כניסתן לחופה כדאמרין צכחותו (דף נט.) גס צה. רגיל זה ומכירה ומרוכה לו: כל הנשים יתארסו. אסתג קמא פליג דאסר אפי' ליארס וארצני יהודה פליג דשרי ארוסה לינשא: חוץ מן האלמנה מפני האיבול שחסורה ליארס כל ימי אצלה אבל גרושה יתארס מיד: הלכה כו' יוסי. דמתיר ליארס מיד: ואמרין מכלל. דהך סתמא דתניא לעיל אחת ארוסות ואחת נשואות יחידא היא: והסניא. צימותא: דרופה לילך לבית אביה. תדירה לרור צבית אציה צעיר אחרת ואינה ראויה עם בעלה: חולה. ואינה מקבלת טורח שמשית. עקרה. ולשמן מול שכבר נישאת לג' בני אדם ולא ילדה להן והחוקה עקרה: אילונית. ממעי אמה עני לה שציתה שצין לה שציתה ואל דדין ואל דדין ואל דדין אילונית דוכרתיא כלי' ע"ה שאינו יולד: ושאינה ראויה לילד. מחמת משקה סס: דברי ר"מ. אלמא ר"מ הוא דגזר וזהו דהיה דפשיטא לן לצימית מעוברת וה"ה לארוסה: ולמה ליה לר' יוחנן למימר הלכה כו' יוסי דהא אינה גופיה כיל לעיל [מו]: ר"מ ורבי יוסי הלכה כו' יוסי אלא ש"מ לא אמר ר' יוחנן להני כללי אלא הנך אמוראי אחרניהו מנפשיהו: ומאי קושיא דלמא. אע"ג דכיליניהו ר' יוחנן אישטרך ליה למיפסק בהא משוס דהוה רבי מאיר מחמיר ואמר שמואל הלכה כרבי מאיר בגזירותיו בכל מקום שהחמיר ואמא רבי יוחנן לאפוקי לדשמואל מיהא דבהא הלכה כרבי יוסי: ליריד. שוק הנקבע ליום חג של עובדי כוכבים ולוקחין מהן צמים ושדות מפני שממעטין א"י נמי משוס ישוב א"י: בהמה ועבדים ושפחות. מפני שמכניסין לקדושה: ומעלה. השטר: צערכאות שלהן. לפני דייגיהן לתמוס ואע"פ שהוא חשיבות להן ואיכא למיחש דלמא אזלי ומודו אפי' שרי: מפני שהוא כמציל מידם. שלא יחזור העובד כוכבים ויערער על המכירה: צים הקברות ס"ד. הא עבר בלאו: שאינו מוצא ללמוד. בחרו:

ואחת בתולות ולמיר אפילו ארוסות ליארס כ"ש ינשא, יחידא היא ולא סתמא דרביס היא (טו.). דרופה לילך לבית אביה. רוב ימיה להיות צבית אציה כו' לא אלו אין דרין להעבר (כחבותו טו.) דרופה, רגילה וגס נמנאל עמה צבית אציה זמן מרובה, וילכת למימ מעוברת היא (יבמות טו.). או שהיתה לה כנס. עקרה. שנקבר כמותה ויטל על שלה (טו.). ושאינה ראויה לילד. לחמיהו ימנמט סתמא או חולי (טו.) או: שנתקב צים כריון עלה (כחבותו טו.). כולן צריכין להמתין. דגזרו שאינה ראויה אטו ראויה (יבמות טו.). הלכה כו' בברייתו. דברי שהוא מחמיר על דבר מורה צאצוק וימיר על ידי גזירת דבריהם (כחבותו טו.) ובכ"ז (טו.) ליריד. ימא דשוקא (מ"ק יא.). וכובח. שעות, ומעלה בערכאות שלהן. מוסס גדולין ושופטינן ומעלה שטרותיה לפניהם לתמוס. ואף על פי שכבר ותפארתה היא להם ואיכא למימר דאילו ומודה (ע"ז יא.). מפני שהוא כמציל מידם. שמתוך כך יהיו לו עדים ומסיעין להליל מן העירקין (טו.). בבית הפרס. שדה שמרש בה קבר ומשו פארתיה ע"ד מלא אמות לדלה מחרשה לא כמותי העלמות ושמה יעבור על ע"ד שמכירה ויטמאן לפי (טו.).